

REDACTIONEEL GEDEELTE

HET CONFLICT

Wanneer dit nummer verschijnt is het conflict tussen de tandartsen en de ziekenfondsen enige weken oud. Op het tijdstip waarop wij dit schrijven zijn er nog geen aanwijzingen waaruit ook maar bij benadering zou kunnen worden afgeleid tot welke positieve ontwikkelingen het slaken van de banden met de ziekenfondsen zal leiden of — naar mag worden gehoopt — inmiddels heeft gevoerd.

Wel is in de volksvertegenwoordiging de tandartsen er een verwijt van gemaakt dat zij bij het verbreken van de betreffende overeenkomst de belangen der verzekerden hebben verwaarloosd. Ten onrechte, want de ziekenfondsorganisaties hebben geen ogenblik in het onzekere kunnen verkeren omtrent de konsekventies, welke een op de spits drijven van een onvoldoende tegemoetkoming hunnerzijds voor hun aangeslotenen met zich zou brengen. Zij hebben kennelijk besloten het er maar op aan te laten komen. Wat er van zij, het verbreken van de relatie is waarlijk niet uit de lucht komen vallen. Er is een groei van de tegenstellingen aan vooraf gegaan, die reeds twee jaar geleden een breuk aankondigde, welke door bemiddeling van een commissie van goede diensten en van een commissie van overleg in het najaar van 1956 werd voorkomen. Hiermede waren de tandartsen zoal niet in de waan dan toch wel tot de verwachting gebracht dat met deze arbitraire activiteiten de gehoopte overeenstemming omtrent de honorering naderbij zou zijn gebracht.

Het heeft echter niet zo mogen zijn. Wel heeft de Maatschappij door middel van deskundige arbeidsanalyse haar voorwaarden ten deze inzake bevrediging gevende ziekenfondswerkzaamheid, een voor controle vatbare fundering verschafft. Zelfs is zij bij de onderhandelingen tot een lager niveau dan het berekende afgedaald ten einde het aanbod van de ziekenfondsen zoveel mogelijk tegemoet te komen. In haar ijver is zij daarbij zo ver gegaan dat onbevungen beoordelaars zich met recht konden afvragen of hiermede de toelaatbare grens niet bedenkelijk was overschreden. Ook deze stap werd tevergeefs gedaan.

In dit licht bezien moet het verwijt, waarover in de aanhef werd gesproken, als ongerechtvaardigd worden afgewezen.

Met deze, zo men wil zuiver financiële motieven is evenwel de basis van de universele ontevredenheid onder de ziekenfondstandartsen niet, althans zeer ten dele bloot gelegd. Het zijn in niet mindere mate de omstandigheden waaronder zij dag in dag uit genoodzaakt zijn hun sociale beroepstaak te vervullen. De nimmer aflatende stroom van hulpzoekenden dwingt hen continu te werken onder een druk, die men bij tijd en wijle wel maar niet onafgebroken kan verdragen zonder psychische en fysieke schade. Het rampzalige stelsel der vigerende maar ontoereikende vergoedingen is daarvan mede de oorzaak. Wil de ziekenfondstandarts zich een voor hem passend bestaan verschaffen dan moet hij zich bij de bestaande honorering bovenmatig inspannen om dagelijks

het daarvoor onmisbare aantal verrichtingen te „halen”. Het kan niet worden ontkend: hoe paradoxaal het de buitenstaander ook moge toeschijnen, de tandheekkundige medewerker aan de ziekenfondsen wordt ondergehonoreerd.

Het is een principieel gebrek der ziekenfondsbesturen, dat zij voor de drukkende sfeer waarin deze gedoemd is zijn dagtaak te verrichten, niet de minste aandacht kunnen opbrengen. Het is juist dit „klimaat” waarin de staat van geprikkeldheid, die de ziekenfondstandarts kenmerkt, onontkoombaar zijn deel wordt. Het niet erkennen van deze algemene ongunstige situatie heeft in feite de conflictstof zich doen ophopen, welke men van ziekenfondszijde niet heeft willen elimineren. De tandartsen zouden waarlijk niet tot hun opzienbarend besluit zijn overgegaan als zij niet ten volle doordrongen waren geweest van hun recht op een betere regeling dan die waarin zij tot dusver en steeds weer hadden berust.

Wij weten niet tot welke bevredigende oplossing in het onderhavige conflict de daarvoor geroepen instanties zullen geraken. maar bij voorbaat staat vast dat daarbij de tandheekkundige medewerker moet worden bevrijd van de druk, zowel materieel als psychisch, die aan het werken onder de vigerende regeling inherent is. Dit is niet alleen een tandartsenbelang. De jachtige haast waartoe een ziekenfondstandarts elke dag weer a.h.w. veroordeeld wordt, doet ook afbreuk aan de zorg, waarmede de behandeling der verzekerden behoort te zijn omgeven. Wil deze laatste inderdaad beantwoorden aan te stellen eisen, dan moet de tandarts daartoe in de gelegenheid zijn. Die gelegenheid is hem door de thans geabandoneerde regeling tot nu toe onthouden.

Op welke wijze dit verwerkelijkt kan worden is een zaak van de daarvoor verantwoordelijke overheidsinstanties. Er is thans de mogelijkheid om een bijleggen van het conflict te zoeken in een gezonde regeling, die in staat stelt recht te doen wedervaren aan de alleszins redelijke behoefte om zoal niet in een rustige dan toch minstens in een niet-gespannen sfeer sociaal werkzaam te kunnen zijn. De aanspraak daarop kan de tandarts waarlijk niet worden ontzegd.

B